

AL DOISPREZECELEA IMAM

GUVERNELE LUMII AR TREBUI SĂ ȘTIE CĂ... ISLAMUL VA FI VICTORIOS ÎN TOATE ȚĂRILE LUMII. IAR ISLAMUL ȘI ÎNVĂȚĂTURĂ CORANULUI VA AVEA CÂȘTIG DE CAUZĂ ÎN LUMEA ÎNTREGĂ.

—AYATOLLAH RUHOLLAH KHOMEINI, CONDUCĂTOR AL REVOLUȚIEI IRANIENE DIN 1979, LIDER SUPREM AL IRANULUI, IANUARIE 1979

O SINGURĂ BOMBĂ ESTE SUFICIENTĂ SĂ DISTRUGĂ ISRAELUL... LA TIMPUL POTRIVIT, LUMEA ISLAMICĂ VA AVEA UN DISPOZITIV NUCLEAR MILITAR.

—AKBAR HASHEMI RAFSANJANI, FOST PREȘEDINTE AL IRANULUI, DECEMBRIE 2001

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROSENBERG, JOEL

Al doispzezecelea imam : roman / Joel C. Rosenberg. - Oradea: Scriptum,
2020

ISBN 978-606-031-057-0

821.111

AL DOISPREZECELEA IMAM

ROMAN

JOEL C. ROSENBERG

Rosenberg este unul dintre cei mai buni autori de ficțiune politică creștină.

—PUBLISHER WEEKLY

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title

The Twelfth Imam

by Tyndale House Publishers, Inc.

Copyright © 2010 by Joel C. Rosenberg

All rights reserved.

This translation published by arrangement with

Trident Media Group, LLC, New York, USA

All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul

Al doisprezecelea imam

de Joel C. Rosenberg

© 2020 Editura Scriptum®

str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor

Tel./Fax/Robot: 0259-457.428

E-mail: scriptum@scriptum.ro

Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.

Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din versiunea Noua Traducere în Limba Română (NTR).

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-057-0

Tiparul executat în U.E.

*Tuturor prietenilor
din Iran și Orientul Mijlociu
care tânjesc să fie liberi.*

ÎN ROLURILE PRINCIPALE

AMERICANI

- Charlie Harper** – oficial politic, Biroul Afacerilor Externe, Iran
- Claire Harper** – soția lui Charlie Harper
- Marseille Harper** – fiica lui Charlie Harper
- Dr. Mohammad Shirazi** – cardiolog
- Nasreen Shirazi** – soția lui Mohammad Shirazi
- David Shirazi** (alias Reza Tabrizi) – fiul lui Mohammad Shirazi
- Jack Zalinsky** – detectiv senior, Central Intelligence Agency (CIA)
- Eva Fischer** – agent pe teren, CIA
- Tom Murray** – director delegat pentru operațiuni, CIA
- William Jackson** – președintele Statelor Unite

IRANIENI

- Ayatollah Hamid Hosseini** – lider suprem
- Ahmed Darazi** – președintele Iranului
- Ali Faridzadeh** – ministrul iranian al apărării
- Mohsen Jazini** – comandantul Corpului Gărzii Revoluționare Iraniene
- Dr. Alireza Birjandi** – erudit în escatologie islamică șiiită

8 ★ AL DOISPREZECELEA IMAM

Daryush Rashidi – președinte și CEO al Companiei de Telecomunicații din Iran (Iran Telecom)

Abdol Esfahāni – director delegat al operațiunilor tehnice, Iran Telecom

Dr. Mohammed Saddaji – specialist în fizică nucleară, director delegat al Organizației Energiei Atomice din Iran

Farah Saddaji – soția Dr. Saddaji

Najjar Malik - fizician, Organizația Energiei Atomice din Iran

Sheyda Malik –soția lui Najjar, fiica Dr. Saddaji

ISRAELIENI

Asher Naphtali – prim-ministru al Israelului

Căpitanul Avi Yaron – comandant, Departamentul de Aviație Militară a Israelului

PARTEA I

1

TEHERAN, IRAN 4 NOIEMBRIE, 1979

Acel Charlie Harper se afla încă la cinci sau șase sute de yarzi de complex, dar era singur; chiar dacă și-ar fi putut croi drumul prin mulțimea tot mai mare, tot nu avea niciun plan de salvare a celor captivi în interior.

Auzea focuri de armă. Simțea gustul duhorii înțepătoare de fum gros și negru ridicându-se în aerul răcoros al zorilor. Simțea arșița pârjolitoare a focurilor în timp ce steagurile și cauciucurile americane și mașina răsturnată a cine-știe-cui erau în flăcări peste tot în jurul său. Putea vedea furia în privirile tinerilor bărbați – mii, poate zeci de mii, nerași, urlând, țipând, ieșiți din minți – înconjurând ambasada și amenințând să o ia cu asalt. Pur și simplu n-avea nici cea mai mică idee ce să facă.

Era prima sarcină a tânărului de douăzeci și șase de ani în cadrul Departamentului de Stat. Era cel mai tânăr oficial politic în țară și nu avea nicio experiență de teren. El și tânăra, frumoasa și curajoasa sa soție, Claire, nu erau căsătoriți decât de un an. Se aflau la Teheran de la 1 septembrie – abia de două luni. Nici măcar nu cunoștea numele celor mai mulți colegi ai săi din spatele zidurilor complexului. Dar cu toate că-și făcea tot mai mari griji pentru siguranța lor, refuza în

continuare să creadă că personal se afla într-o situație care-i punea viața însăși în pericol.

Cum să fie posibil? Charles David Harper iubea Iranul într-un mod care era de neînțeles chiar și pentru el, darămite pentru soția lui. Crescuse în partea de sud a Chicagoului, nu cunoscuse pe nimeni din Iran. Nu mai fusese nicidecum aici. Nici măcar pe aproape. Dar în mod inexplicabil, se trezise îndrăgostindu-se de poporul persan. Iubea complexitatea acestei culturi antice și exotice. Adora ritmul misterios al Teheranului modern, chiar și așa ticsit de extremiști religioși și laici militanți cum era. Și mai ales adora mâncarea – *khorosh-te fesenjoon* era ultimul său favorit, o mâncare savuroasă din miel fript, rodii și nuci, pe care familia Shirazi, vecinii lor – Dumnezeu să-i binecuvânteze – o pregătiseră deja pentru el și Claire de două ori de când ajunsese aici.

Pentru Charlie fusese o bucurie să învețe și să aprofundeze limba vorbită în Iran. Alesese cu ușurință limba *farsi* în timpul studiilor ca student la Stanford. Apoi o cizelase cu migală în timpul studiilor postuniversitare la Harvard. După încheierea studiilor, când se alăturase Departamentului de Stat, fusese imediat amplasat pe ruta de avansare rapidă spre a deveni un oficial al afacerilor externe, a fost instruit prin cursurile de bază de diplomație, apoi a fost trimis la Teheran, cu prima sa sarcină de lucru. Și în tot acest timp fusese fascinat. Fascinat să poată folosi limba *farsi* zi de zi. Fascinat să fie zvârlit în cazanul extrem de volatil al lumii politice. Fascinat să încerce să înțeleagă din interior dinamica revoluției lui Khomeini. Și era convins că, cu cât reușea să se obișnuiască mai repede cu călătoria pe mare, cu atât putea ajuta Washingtonul mai curând să înțeleagă și să navigheze printre frământările enorme pe plan social și cultural care tocmai se petreceau în Iran.

Charlie era convins că exploziile violente ale studenților erau spasmodice. Aveau să treacă precum o ploaie furtunoasă de vară, la fel ca cele de până atunci. Nu trebuiau decât să aibă răbdare. Ca familie. Ca țară.

Charlie se uită la ceas. Era abia ora șase și jumătate de dimineață. De când auzise primele știri despre tulburare la radio în apartamentul său, alergase deja la o depărtare de nouă străzi, dar asta nu mai era posibil – prea mulți oameni într-un spațiu mult prea mic. Când își

croi drumul înainte, vedea etajele superioare ale arhivei, nu departe de Roosevelt Gate, principala intrare a ambasadei, dar știa că nu avea cum să ajungă până acolo din partea aceasta. Trebuia să găsească altă cale să pătrundă înăuntru – poate prin birourile consulatului până în colțul nord-vestic al clădirii.

Hotărât, cu cămașa udă learcă lipindu-i-se de spate. Charlie schimbă viteza. Încercă să se deplaseze lateral prin mulțime. Vârsta sa tânără, părul negru și ochii căprui – o moștenire de la mama lui italiancă – păreau să-l ajute să se piardă cumva în mulțime, cu toate că brusc își dorea să fi purtat barbă. Și să fi avut o armă.

Simțea cum situația se deteriora văzând cu ochii. Acum nu se mai vedeau nicăieri soldații marinei. Nu mai păzeau poarta principală și nici nu mai patrolau de-a lungul gardului, din câte își dădea seama. Presupunea că se retrăseseră în clădirile complexului spre a se apăra – în arhivă, în casa ambasadorului, în casa șefului delegat al misiunii, în consulat și în depozit (adică „Mushroom Inn“), împreună cu oficiali și cei din flota armată. Charlie nu era militar, dar presupuse că decizia era probabil înțeleaptă din punct de vedere tactic. Simțea cum marea de indivizi înainta tot mai mult. Cu siguranță nu mai era mult până când studenții aceștia cu priviri sălbatice aveau să năvălească prin poartă.

Oare soldații de la marină ar deschide focul dacă în cele din urmă avea să se întâmple? Ar fi posibil? Ar fi un măcel. Și cu toate astea, ce altceva ar fi putut face? Mulți dintre tinerii din jurul său aveau pistoale. Unii chiar carabine. Unii dintre ei trăgeau deja în aer. Dacă studenții chiar deschideau focul asupra diplomaților americani? Soldații marinei ar fi siliți să răspundă cu focuri de armă. Și totul putea rapid să scape de sub control.

Vacarmul mulțimii era asurzitor. Un entuziast se cocoțase pe unul din zidurile ce împrejmuiau clădirea, iar acum urla printr-un megafon „Moarte Americii!“ Mulțimea frenetică, revoltată, prelua fiecare cuvânt și-l scanda înapoi, iar și iar, tot mai puternic.

Charlie reuși în cele din urmă să facă progrese și, în timp ce-și croia drum cu coatele prin hoardă, nu se putu abține să nu se gândească cât de inestetice erau clădirile din cărămizi deformate ale ambasadei. De fapt, întreg campusul arăta ca o școală de stat americană de prin

anii '40 sau '50. Chiar fusese poreclită „Henderson High“^{4*} după Loy Wesley Henderson, ambasadorul Statelor Unite în Iran între 1951 și 1954. Cu greu putea fi considerat un edificiu arhitectural, dar fără îndoială că avea să fie o mină de aur în privința informațiilor secrete pentru radicalii loiali Ayatollahului Khomeini, dacă reușeau să pătrundă în interiorul clădirii înainte ca tovarășii săi FSO să apuce să ardă și să distrugă toate documentele.

Cineva îl înhăță pe Charlie de la spate. Se răsuca și se trezi privind drept în ochii injectați ai unui fanatic neras, probabil cu vreo cinci ani mai tânăr decât el, dar cu peste doisprezece centimetri mai înalt.

— *Tu – tu ești american!* urlă studentul în *farsi*.

Capetele celor din față se întoarseră dintr-odată. Observă cum tânărul își făcu mâna dreaptă pumn. Se uită în ochii goi ai puștiului și, pentru prima oară, Charlie Harper se temu pentru viața lui.

— *Vous êtes fous. Je suis de Marseille!* urlă el într-o franceză impecabilă, numindu-l pe puști nebun și susținând a fi un localnic al celui mai mare port comercial din Franța.

Vehemența răspunsului lui Charlie și faptul că nu vorbea engleză îl luă pe student pe neașteptate. Puștiul nu mai știu pentru o clipă ce să facă. Evident nu vorbea franceză și, pentru o fracțiune de secundă, păru pierdut.

Mintea lui Charlie lucra febril. Brusuc realiză cât de rapid putea să treacă în lumea celor în neființă dacă radicalii aceștia descopereau că era american. Se simțea ispitit să-l lovească pe puști în vintre și să se facă nevăzut în mulțime. Dar mai erau cel puțin șase sau șapte tipi la fel de mari și cel puțin la fel de feroși ca el.

Unul porni spre el, dar chiar atunci apărură o furgonetă ticsită cu alți tineri – mascați și urlând – care apărură dintr-o curbă, croindu-și apoi drum prin mulțime. Șoferul se apucă să claxoneze, iar oamenii începură să fugă care încotro, ferindu-se din calea ei. Furgoneta frână, țiuind chiar în dreptul lui Charlie. Tinerii din spate începură să tragă salve de focuri în sus, apoi, chiar când mulțimea reuși să le elibereze drumul, șoferul tură motorul și porni drept spre Roosevelt Gate. Baricada de fier forjat căzu grămadă, toată îndoită, în uralele a mii

* Liceul Henderson – n.trad.

de studenți înfuriați care începură să urle și se năpustiră în incinta ambasadei de parcă ar fi țâșnit de pe țeava unui tun.

Pe cât de repede fusese înhățat, pe atât de repede se trezi Charlie eliberat. Atacatorii săi îl abandonară și se alăturară mulțimii prin gaura făcută în porți. Cu inima bubuindu-i în piept și adrenalina alergându-i prin vase, Charlie profită de oportunitatea de a scăpa se îndreptă în direcția opusă, departe de intrarea principală și spre o stradă lăturalnică. Încă își croia cu greu drum prin mulțimea înnebunită, dar câteva clipe mai târziu luă colțul și apucă să vadă intrarea în consulat.

Era închisă. Ezită o clipă. Oare era bine să se ducă într-acolo? Să încerce oare să intre și să îi ajute eventual pe cei care erau închiși acolo? Echipa din interior era în mare parte alcătuită din femei care se ocupau cu probleme legate de vize, câte opt ore pe zi, zi de zi, ani la rând. Dar oare chiar putea să le ajute sau risca mai degrabă să fie prins și brutalizat?

Zări doi angajați consulari ieșind repede pe o ușă laterală. Prinse curaj și chiar vru să-i strige când tocmai apărură de după colț un grup de studenți mascați, înarmați cu mitraliere și îi înconjurară pe cei doi. Săriră la ei și începură să-i bată fără milă.

Charlie se simți năpădit de furie. Dar nu putea face nimic. Era singur. Neînarmat. Și din nou se gândi la Claire, care rămăsese în apartamentul lor – singură, îngrozită și însărcinată în trei luni și jumătate.

2

Călătoria de douăzeci de minute până acasă îi luă două ore.

Își croi drumul cu grijă prin străzi pline de obstacole – și intenționat alese o rută ocolitoare, verificând mereu dacă nu îl urmărea cineva – iar în cele din urmă Charlie reuși să ajungă înapoi la apartamentul 902 din zgârie-norii ce le oferea priveliști spectaculoase ale Teheranului profilat la orizont. Năvăli pe ușă și o încuie rapid în urma sa. Auzi radioul mergând în dormitor și se duse într-acolo, căutând-o pe soția sa.

— Charlie, te simți bine? sări Claire să-l îmbrățișeze.

— Da, răspunse el, strângând-o aproape de el. Dar tu?

— Mi-am făcut griji pentru tine, îi răspunse ea în șoaptă, și începu să plângă. Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

— Scumpo, îmi pare rău, spuse el cât putu de calm și afectuos. Dar sunt bine. Nu-ți face griji. Sunt bine, puțin dezorientat doar.

Era o minciună. Pentru că nu era bine. Era înspăimântat și nesigur ce să facă în continuare. Dar pe cât de vinovat se simțea pentru faptul că o mințise pe femeia pe care o iubea, pe atât de multe griji își făcea pentru ea și pentru prețioasa viață ce creștea în pântecul ei.

— Mai sângerezi? o întrebă el.

— Puțin, spuse ea. Dar o să fie bine.

Era prima sarcină a lui Claire, și nu fusese ușor. În primele două

luni avusese grețuri groaznice de dimineață și pierduse aproape zece kilograme. Mai mult stres nu era tocmai ce îi recomandase medicul ei și celui mic.

Claire luă câteva guri adânci de aer și încercă să se liniștească. Apoi se lipi mai strâns de el și îi spuse în șoaptă la ureche.

— Au spus că a izbucnit un incendiu în afara clădirii; au spus că sunt câțiva morți și alți câțiva zeci sunt răniți. E adevărat?

— Nu știu, spuse Charlie. Totul e atât de haotic. Nu știu ce să cred în momentul acesta.

Nici nu-i ieșiră bine cuvintele de pe buze când auzi un comunicat special de știri la Radio Teheran.

— Avem la telefon o persoană care susține că are știri importante despre răzmerița studenților din centru, spuse reporterul. Ești în direct. Cum te numești?

— Sunt unul dintre urmașii studenți musulmani ai liniei Imamului.

— Înțeleg, dar cum te numești?

— Asta nu are importanță. Ceea ce contează este mișcarea noastră.

— Bun, anunță comentatorul. Și de unde ne sunați, mai exact, și ce doriți să ne comunicați?

— Vă sun din interiorul Ambasadei Americane.

Urmă o pauză lungă, penibilă. Comentatorul păru intimidat.

— Pofțim? *În interiorul...* Asta nu are nicio... Repetă te rog ce ai spus mai înainte. Este o glumă?

— Nu este nicio glumă. Am ocupat Ambasada Americană, cuibul spionilor. Am ocupat fiecare clădire. Fiecare etaj. În prezent stau în spatele biroului ambasadorului.

— Imposibil, zise comentatorul, fără a-i da crezare. Știm că studenții au reușit să pătrundă dincolo de zidurile exterioare și că protestează în curțile clădirii. Am primit raportul acesta acum câteva ore. Dar nu avem niciun raport referitor la pătrunderea studenților în vreuna dintre clădiri.“

— Acum aveți.

— Dar nu se poate să te găsești în biroul ambasadorului. Probabil glumești.

— Nu glumesc.

— Nu te cred.

— Pot să o dovedesc.

— Cum?

— Uită-te în cartea de telefon și caută numărul ambasadei, îl îndrumă femeia. Apoi formează extensia 8209 pentru biroul ambasadorului.

Urmă o pauză lungă. Charlie se întoarce spre Claire, să vadă expresia ei. Dar ea nu-i întoarce privirea. Privea fix radioul, de parcă ar fi fost în transă. O clipă mai târziu, îl auzi pe comentatorul radio răsfoind o carte de telefon, apoi formând un număr. Sună. Și apoi...

— Ați sunat la Ambasada Statelor Unite din Teheran, spuse o voce de femeie, mai întâi în engleză, apoi în farsi. Pentru moment, ambasada este închisă. Programul birourilor noastre este de la ora 9 dimineața la ora 5 după-amiază, de duminică până joi. Consulatul este deschis pentru cereri de viză de la ora 9 dimineața până la ora 4 după-amiază, de duminică până joi. Dacă știți numărul persoanei pe care încercați s-o contactați...

O clipă mai târziu, comentatorul formă numărul biroului ambasadorului și vocea femeii cu care vorbise adineaori se auzi la celălalt capăt al firului.

— Deci, e adevărat, spuse el surprins.

— Deci, este.

— Aceasta este o știre serioasă. Care este mesajul tău?

— Am un comunicat, spuse tânăra cât se poate de calm.

— Prea bine, spune. Te ascultăm.

— Comunicatul numărul unu: În numele lui Dumnezeu, Îndurătorul, Cel plin de compasiune...

Apoi cită dintr-o declarație a Ayatollahului Ruhollah Khomeini – liderul Revoluției Islamice în Iran – pe care acesta o făcuse doar cu o zi înainte.

— ...este de datoria studenților să își extindă cu forța atacurile împotriva Americii și Israelului, astfel încât America să fie silită să îl predea pe criminalul, detronatul Șah.

Apoi citi o declarație lungă, pregătită de către studenți. Câteva rânduri îi atraseră atenția lui Charlie.

— Noi, studenții musulmani, urmași ai Imamului Khomeini, am ocupat ambasada spionilor din America în semn de protest împotriva

angajaților imperialiștilor și sioniștilor. Anunțăm protestul nostru în fața întregii lumi, protest împotriva Americii pentru faptul că a oferit azil și l-a angajat pe criminalul Șah, în timp ce pe mâinile acestuia se află sângele a zeci de mii de femei și bărbați din țara aceasta...

Când toată expunerea propagandei luă sfârșit, Charlie întrebă:

— Unde-i trusa de scule?

— De ce? întrebă Claire.

El o întrebă din nou, ignorându-i întrebarea.

— E în dulap, răspuse Claire. Dar la ce-ți trebuie?

El se desprinse ușor de ea, se duse la dulap, scoase o lădiță metalică de dimensiunile unui bagaj de mână și dădu să iasă din dormitor.

— Unde pleci? întrebă ea, puțin prea strident, iar vocea îi trădă acum o undă de panică.

Charlie se întoarse repede și îi făcu semn lui Claire să vorbească mai încet. Apoi o luă de mână și se îndreptă spre bucătărie. Acolo, în încăperea minusculă, fără geam, puse deoparte o carafă cu suc de rodii și câteva pahare ce se aflau puse în mijlocul mesei și așeză pe masă lada de scule. El potrivi numerele încuietorii și deschise lădița. Era pentru prima oară când Claire vedea ce se afla în interior, iar acum țipă ușor când Charlie scoase din ea o armă și muniție.

— Charlie, ce...?

— E numai o măsură de precauție, încercă el s-o liniștească. Sunt convins că toate acestea se vor sfârși curând.

Ea nu păru convinsă deloc. Și de ce să fi fost? Claire Harper nu era naivă. Obținuse un master la Harvard și absolvise *summa cum laude* școala de afaceri; Charlie reușise doar un *cum laude* de la Kennedy School of Government din cadrul Universității Harvard. Cu toate că Claire era acum în concediu medical din cauza sarcinii ei cu probleme, primise însărcinarea de a lucra în cadrul ambasadei ca atașat pe probleme economice. Nu vorbea farsi la fel de fluent ca Charlie, dar toți cei pe care-i cunoșteau la ambasadă ar fi fost impresionați de cât de mult progresase într-un timp atât de scurt. Nu era încă pregătită să țină un discurs, dar cu siguranță putea întreține o conversație. Într-adevăr, deja își clădea o relație de prietenie cu vecina ei, soția unui cardiolog iranian. Schimbau rețete între ele și femeia o învăța să gătească o tocană persană ce-ți lăsa gura apă. Clarie și doamna

Shirazi făcuseră un pact: să vorbească numai farsi atunci când erau împreună. Era provocator, dar deja începea să-și arate roadele.

Charlie scoase acum din lada de scule o cutiuță care semăna cu un ceas de alarmă, prevăzut cu un set simplu de căști.

— Ce e acesta? întrebă Claire.

— Un radio.

— Dar avem deja unul.

— Ăsta-i diferit.

— Cum?

Charlie se opri. Existau secrete în slujba sa pe care nu avea permisiunea să le împărtășească, nici măcar soției sale. Dar cu evenimentele care se petreceau atât de rapid, era timpul să atenueze puțin restricțiile.

— Acesta îmi permite să ascult frecvența pe care Marina o folosește în interiorul ambasadei.

Claire nu se pricepea la pocher, iar fața ei îi trăda acum temerile ce se învălmășeau în interiorul ei. Nu era adepta secretelor. De fapt, nici el nu era. Dar adevărul era simplu – poziția lui în Serviciile Externe era categoric diferită de a ei, iar acest detaliu s-ar putea să le salveze viața.

Charlie își instalează radioul specializat, conectă căștile și începu să asculte la traficul de informații. Pulsul i se întepi instantaneu când auzi focuri de armă, înjurături și strigăte.

— *Bravo Șase, aici Tango Tango. Ce-i douăzeci la tine?*

— *Aripa principală, Tango.*

— *Câți?*

— *Eu am nouă cu mine – în total suntem zece.*

— *Sunteți bine, băieți?*

— *Negativ, Tango. M-am ales cu un glonț în picior. Alții au diferite răni pe fețe și pe mâini de la sticla spartă.*

— *Sperietori?*

— *Zeci, sir.*

— *Ce fac?*

— *Lovesc ușa cu baroase, sir. Ne-au cerut să-i lăsăm să intre, că de nu...*

— *Puteți să vă mențineți pe poziții, Bravo Șase?*

— *Nu știi, sir. Nu avem nici mâncare, nici apă.*

— *Dar documentele?*

— *Tocmai le distrugem, sir. Dar merge greu.*

Brusc Charlie simți cum tot sângele i se scurge din față.

Iar Claire văzu asta.

— Ce este?

Charlie dădu din cap a neîncredere.

— Ce? Ce se întâmplă? insistă ea.

— A fost o explozie masivă, spuse el în șoaptă. Oamenii țipă. N-am...

— Cine? Unde?

— Rick, Phil, Cort – nu sunt sigur cine altcineva. Se ascund în aripa principală, în arhivă. Dar cred că studenții tocmai au aruncat ușile în aer.

Charlie își dădu încet căștile jos de la urechi și i le întinse soției sale, dar ea refuză să și le pună. N-avea nici instruirea, nici energia necesare pentru una ca asta.

— Totul va fi bine, nu-i așa, Charlie? întrebă Claire. Ca și în februarie. O să fie ca atunci de Ziua Sf. Valentin – o răbufnire și nimic mai mult, nu?

Charlie nu spuse nimic. Știa în măruntaiele lui că nu semăna cu evenimentul de la 14 februarie, amintindu-și de Ziua Ușilor Deschise de Sf. Valentin după cum i-o relataseră alți ofițeri de la Serviciul de Externe. Cu numai nouă luni înainte, un grup mult mai mic de studenți – câteva sute, poate – săriseră scurt gardul ambasadei, luaseră cu asalt câteva clădiri, le ținuseră sub asediu pentru câteva ore, făcuseră tărăboi, își expuseră ideile, iar apoi plecaseră acasă, după ce regimul Khomeini le ceruseră ferm asta.

Claire avea dreptate: incidentul de Ziua Sf. Valentin fusese ceva spontan. Totul se întâmplase înainte de sosirea lor aici, dar era evident că efectul asupra celor care luau decizii la Washington fusese enorm. În loc să aducă mai mulți soldați din Marină și ingineri care să întărească și să apere Ambasada Americană – și prin aceasta să trimită un mesaj fără echivoc că un asemenea atac împotriva teritoriului suveran american aflat în inima Teheranului nu avea să mai fie tolerat – birocrații de la Casa Albă și de la Departamentul de Stat intraseră

în panică. Reduseră personalul ambasadei de la o mie de persoane la aproape șaizeci. Pentagonul arătase o lipsă asemănătoare de soluții. Numărul forțelor militare ale SUA din țară scăzuseră de la zece mii de soldați activi la aproape zero.

Singurul motiv pentru care Charlie fusese trimis aici – așa lipsit de experiență cum era – se datora faptului că era unul din puținii oameni din întregul corp diplomatic al SUA care vorbea fluent limba farsi. Niciunul dintre cei trei băieți CIA de la fața locului nu vorbeau limba defel. Cum era posibil una ca asta? Întreaga noțiune de Departament de Stat și personal CIA care se aflau într-o țară a cărei limbă nu o vorbeau i se părea ridicolă lui Charlie. Cum era posibil ca un guvern să-l înțeleagă pe celălalt – darămite să clădească o relație sănătoasă, pozitivă și de durată – fără ca cel puțin să fie capabilă să vorbească limba maternă a celuilalt? Nu era posibil. Charlie era conștient de acest lucru, iar Washingtonul era acum pe punctul de a-și plăti deficiențele.